

Poštšina plačana v gotovini.

Cena 2.50 Din.

DRAMA

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI 1934/35

Izdaja pri Novari

Premijera 18. junija 1935

IZHAJA ZA VSAKO PREMIJERO

UREDNIK: CIRIL DEBEVEC

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

Izhaja za vsako premijero

Premijera 18. junija 1935

† Rado Železnik

Šele v pokoju tihem hladne hiše,
ki pelje vanjo temna pot pogreba,
počije, smrt mu čela pot obriše.

(Fr. Prešeren.)

Rado Železnik, nepozabni naš igralec, je nastopil zadnjikrat v naši Drami dne 5. maja t. l., nato pa se je šel poslovit še od svojega

ljubljenega Celja, kjer je igral 9. maja poslednjič. Obakrat je vzel slovo ob občinstva kot Puba Glembay. Mesec nato, v petek 7. junija ob pol enajstih zvečer, je v ljubljanski bolnici spustila Smrt zagrijalo večnosti čez njegovo mlado, nemirno, a dokaj tvorno življenje,

Letošnjo sezono že ni veliko nastopal. V »Orliču« je igral »Krojača«, v Raortovem »Waterlooju« Bursza, v Scheinpflugini »Gugalnici« pa nepozabnega siromačka Vaclava. Dobil je bolezenski dopust in je hodil od časa do časa samo še igrati. In tako ga je nekega zimskega večera našel gledališki mojster g. Leben nezvestnega na tleh pred vrati Drame, tik vhoda za igralce. Spogledali smo se pri tej vesti, toda nikomur ni prihajalo na um, da je Železnik že tako blizu smrti. Treba je bilo — vloge »prezasesti«.

Šel je na svoje stanovanje »v Rebru« na Gradu in od tam gledal na Ljubljano, Barje, Rožnik, Zvezdo in Dramo. Dušila ga je huda naduha, a še bolj ga mučilo to, da ne more več igrati. Čudno je pri igralcu, ki se je pehal petindvajset let po različnih odrih naše domovine in izven nje: sit je bil že igranja — zdaj pa v sobici na Gradu ni imel druge želje ko »Spet igrati! Moj Bog, spet že enkrat igrati! Ne veš, kako mi je dolgčas po teatru!« To je najbolj značilno za slehernega pravega igralca; brez odra je kakor riba na pesku. Ko sem ga zadnjikrat obiskal in se poslavljaj od njega, me je prosil, naj oddam še tisti dan brzojavko: »Hinko Nučič, Zagreb, Kazalište. K Vašemu jubileju iskreno čestita Vaš učenec Rado Železnik.« Ni slutil, da se bo par mesecev pozneje na grobu Nučič poslavljaj od njega... Včasih ga je tista nepremagljiva želja po teatru tako zagrabila, da je s težavo prišel ob palici v Dramo. Ko smo mu tarnali, kako smo letos preobloženi z delom, se je neveselo nasmešnil: »Kaj bo to, otroci! Ko bi vedeli, kako hudo je človeku, če ne more več igrati!« Pri neki taki priliki je bil navzoč tudi Danilo. Ko je »papači« odhajal, je omenil kolega, »kako je Danilo vsak dan mlajši« — in Železnik je z nasmeškom odgovoril: »Danilo bo še marsikoga preživel...« Nato je umolknil in šel. Z njim pa je šla bridka misel, katere se ni več rešil...

Poslednjič nas je obiskal 1. junija. Toda njegov obraz in vsa zunanost... bil je že »Osiveli gospod« iz Wildgansove »Ljubezni«. Krčevito se ga je hotel otresti: »Zdaj sem pa že boljši. Samo malo grem še v Radeče in se kmalu vrnem v Dramo.« Gospodična Silva Danilova ga je spremila tja dol.

Njegov dom v Radečah mu je bil poleg teatra najljubše na svetu. Ves navdušen je vedno govoril o njem. »Glej, to je edino, kar bom še imel od življenja — vrt, rože in spomin na — mamico.« Marsikateri naš kolega je bil med počitnicami gost njegove pokojne matere in pozneje tudi gost njegove sestre, gospe Minke Lauterjeve. Kdor je bil tam — ne pozabi te lične idile. Silvi je pokojnik rekel: »Živela bova kakor na počitnicah. Čez par dni, ko se malo popravim, potem pride sem še Tvoja mamica in papači. Za mamico imam na vrtu na tucate najlepših rož.« Toda to niso bile počitnice. Vse noči ni spal, dušila ga je naduha in otrpljenje srca in v brezupnem boju z boleznijo je omagal. Zdravnik je velel, naj gre takoj v bolnico. »Zakaj je toliko vran na vrtu?« je šepetal Železnik. Tik pred odhodom je še prosil: »Na vrtu je Marijino znamenje — v mamini spomin. Silva, pojdi prižgat lučko...!« Spravili so ga popoldan na vlak in tik pred Ljubljano je prosil kakor otrok: »Ne v bolnico! Na

Grad, na Grad...!« Že v vlaku se je onesvestil, prišel zopet malo k zavesti, nato je nastopila agonija. Zvečer pa se je v bolnici poslovil od teatra življenja za vselej.

Vrnil se je v Dramo, kakor nam je obljubil. Pod vijoličastimi zavesami je ležal v veži dramskega gledališča. Binkoštni ponedeljek je bil. Že v prvih dopoldanskih urah ga je prišlo kropit na stotine in stotine občinstva. Vsako uro se je menjavala častna straža dveh članov, ki sta stala v diskretni razdalji ob krsti. Petnajst velikih venecv je viselo ob njej. In še so jih prinašali. Na enem najlepšem je bilo čitati na vijoličastem traku »Zvestemu tovarišu — Pavel Golia.« Venci Uprave in Združenja v Ljubljani, Uprave in Združenja v Mariboru, iz Celja, venec prof. Šesta in Br. Krefta, kolegice Kraljeve iz Maribora itd., na pokojnikovi krsti pa je ležal venec njegove sestre, ob krsti pa venec svaka in venec dveh nečakinj. Tudi rože iz Radeč so ležale poleg mrtvaškega odra...

Ko se je popoldan ob štirih pred Dramo poslovil od pokojnika ravnatelj Golia in se je začel premikati sprevod, nam je bilo ob bridki izgubi v nemalo zadoščenje, ko smo videli, koliko občinstva ga je spremilo k večnemu počitku. Dokaj abonentov in ljubiteljev naše Drame mu je izkazalo zadnjo čast prav do groba. Tam so se poslovili od pokojnika tov. Drenovec, višji režiser Hinko Nučič, tov. Gorišek iz Maribora in gospod Sadar iz Celja. Žalostinke in fanfare — in vračali smo se spet v Ljubljano. Rada Železnika pa ni bilo več med nami.

Pred dvainštiridesetimi leti v Ljubljani rojen, je vstopil l. 1909. v Nučičevo dramatično šolo in še istega leta nastopil v igri »Bratranec«. Istočasno je obiskovala to šolo naša Angela Rakarjeva. Pozneje je obiskoval Ottovo šolo na Dunaju, bil nato angažiran na nekaterih nemških odrih (Aachen itd.). Med vojno je bil kot enol. prostovoljec v vojaških bolnicah v Ljubljani in na Poljskem. Po vojni je bil med prvimi, ki so oživotvorili novo Narodno gledališče v Ljubljani. Saj je bil že prej član Danilovega »Malega teatra« v »Mestnem domu.« Iz Ljubljane ga žene pot v Osijek in Maribor, nato pa spet nazaj v Ljubljano, odkoder ga pošlje »Združenje« za umetniškega vodjo gledališča v Celje. Iz Celja se zopet vrne v Maribor, od tam pa končno l. 1928 za stalno v Ljubljano, kjer ni igral že od januarja 1923. leta.

Kaj bi pisali o njem kot igralcu? Sami ste ga predobro poznali in si zapomnili nešteto njegovih odrskih podob. Že kdor ga je videl kot Pubo Glembaja, ga ne bo pozabil nikoli. Spadal je med one redke praktične igralce, ki igrajo z okusno lahkoto in ki nobene vlohe ne vržejo. Iz zakladnice svoje dolgoletne prakse je znal uporabiti za vsak svoj lik kak preizkušen igralski rekvizit, ki se je gotovo vedno obnesel. Bil pa je gotovo globok igralec, ki je tudi svojim tragičnim figuram dodal svojo tipično bolešno-sarkastično noto: pol joka — pol smeha. Za vse stroke uporaben, vesten in marljiv igralec, ki je igral do zadnjih svojih življenskih moči. »Padel je kot junak na bojnem polju«, mu je govoril v poslednji pozdrav ravnatelj Golia.

Našteli bomo nekaj važnejših njegovih vlog

- 1.) iz sezone 1920/21:
Pfeifer, poštni uradnik (Fr. Kosec »Mrakovi«), tajnik Tench (Galsworthy »Borba«), Maks (Kraigher »Školjka«), Lentulus (Shaw »Androklus«), praporščak Masham (Scribe »Kozarec vode«), Osiveli gospod (Wildgans »Ljubezen«), Bobčinskij (Gogolj »Revizor«), Ranjeni komita (Korolija »Jugana«), Poveljnik straže (Golia »Peterčkove p. sanje«).
- 2.) iz sezone 21/22:
Gildenstern (»Shakespeare »Hamlet«), Cleonte (Molière »Žlahtni meščan«), Mortimer (Schiller »M. Stuart«), Cléante (Molière »Namišljeni bolnik«), Mladi Bezeg (Molnar »Liliom«).
- 3.) iz sezone 22/23:
Hvastja (Cankar »Hlapci«), Konzul Busmann (Čapek »RUR«), Ganja (Dostojevski »Idiot«), Maks (Cankar »Kralj na B.«).
- 4.) iz sezone 28/29, ko se je končno vrnil v Ljubljano:
Marc (Bourdet »Pravkar izšlo«), Ecehijel in Kaifa (Gregorin-Tominec »INRI«), Alaric (Manners »Pegica«), grof Paris (Shakespeare »Romeo in Julija«).
- 5.) iz sezone 29/30:
Štefan (Achard »Življenje je lepo«), (»Parazita, lahkoživca, kreturnega lepota Štefana je podajal imenitno v dikeiji, kretnjah in zunanje g. Železnik, ki je v takih vlogah brez tekmecca«, »Sl. Narod«, Fr. G.).
Hibbert (Scheriff »Konec poti«).
(»G. Železnik je s častnikom Hibbertom imel poleg svoje prav dobre igre še dvoje izrednih trenutkov: potem, ko se poveljniku vpre in pa pijanost v zadnji noči pred ofenzivo«, »Slov.«, Fr. K.).
(»G. Ž. daje Hibberta, lahkoživca, strahopetneža, ki učinkuje tragično, figuro prav posebne karakterizacije. Kreacija prvega reda.« »Sl. N.«, Fr. G.)
- 6.) iz sezone 30/31:
Franc Moor (Schiller »Razbojniki«), Dr. Ninković (Nušić »G. ministrica«), Pepček (Golia »Princezka in pastirček«), Tonček (Finžgar »Divji lovec«), Dr. Puba Glembay (Krlježa »G. Glembajevi«), profesor Kopriva (Blumenthal »Pri belem konjičku«), grof (Klabund »XYZ«).
(»G. Ž. je grofa sijajno označil. Njegova drobna pa ostra označba melanholično smešnih tipov je vedno dovršeno usmerjena«, »Slovenec«, Fr. K.).
(»Prav posebno se je odlikoval g. Ž. s svojim famoznim grofom dekadentom, a čudovito plemenitim modrijanom. Ulogi sluga in grofa je opremil s tolikerimi značilnimi potezami, bil v gestah, mimiki in govorici tako bogat, da je žel vsestransko priznanje. Zares kreacija, ki je sama vredna, da si jo človek pogleda.« »Sl. N.« Fr. G.)
(Ž. je vdahnil svojemu liku toliko osvajajoče toplote in pristnosti in podal tako živo podobo človeške nebolgljenosti, da se je moral človek spominjati vseh največjih, najsvetlejših momentov,

ki jih je ta izredni igralec že svoje čase ustvaril na našem odru... Bilj so to že trenutki, ki jih človek ne pozabi.« »Jugoslovan«, Fri.)

Henri (Schnitzler »Zeleni kakadu«).

7.) v sezoni 31/32:

Pisar Klikot (Grum »Dogodek v m. Gogi«), Eitel (Rostand »Vest«), Dr. Schutzmacher (Shaw »Zdravnik na razpotju«), Orsino (Shakespeare »Kar hočete«), slikar Avrel (Krlježa »Leda«).

8.) v sezoni 32/33:

Zametov (Dostojevski »Zločin in kazen«), režiser Špiritus (Golia »Srce igračk«), Rozenkranc (Shakespeare »Hamlet«), Kraljev odposlanec (Molière »Tartuffe«), Divišek (Scheinpflugova »Okence«).

(»G. Ž. je svojega študenta Diviška izdelal z intimno komiko in ga postavil kot zadnje zadoščenje veselemu občinstvu.« »Slovenec«, F. K.)

(»A tu je še ena vloga, ki daje igri poseben čar: Železnikov študent! Žel je zanj vihar en aplavz na odprtem odru. Maska, govorica, geste, ves nastop: za oči in ušesa delikatesa. Čestitam vrlemu igralcu!« »Sl. N.« Fr. G.)

(Odlično se je zopet uveljavil Ž., čigar bizarni tip Diviška je doživel že med igro izbruh priznanja.« »J.«, J. K.)

9.) v sezoni 33/34:

Dromio Efežan (Shakesp. »Komedija zmešnjav«), Popotnik (Cankar »Pohujšanje«), Karl VIII (Shaw »Sv. Ivana«).

(»Ž« je imel v Daufinu spet enkrat svoj veliki dan. V tem igralcu so neizmerjene možnosti... »J.«, Fri.)

Stotnik Doring (Feldmann »Zajec«).

(»Glavno vlogo je imel g. Ž., ki se je zanjo na moč trudil, ustvaril efektne prizore, bil zlasti v zadnjem dejanju močan... »Sl. Narod.«, Fr. G.)

(Ž. je svojega žalostnega junaka igral v vseh nijansah. V zadnjem dejanju, ko se Doringerju duša enkrat samkrat odpre in spet na vekomaj zapre, je bil resničen do dna.« »J.«, Fri.)

Prof. Nemec (Golia »Kult. prireditve«), Knezoškof Janez (Tavčar — M. Vera »Visoška kronika«).

(»Med najboljšimi kreacijami pa je Železnikov škof.« »Sl. N.«, Fr. G.)

Graviter (Galsworthy »Družba«), Jocin sin (Nušić »Beograd nek-daj in sedaj«), Fotograf (Ortner »A. Hitt«).

Naštevamo vse te pohvalne kritike pokojnemu kolegu kakor za 25letni jubilej. Rajnki bi se jim zagrenjeno nasmehnil, si na rahlo pogladil glavo in rekel: »Ampak, lepo te prosim...!«

Kaj je prav za prav igralec? Do kje človek, do kje umetnik, do kje največji siromak med siromaki?

Pokojni Železnik je nosil breme življenja in teže usode z vedrim humorjem; bil je čist značaj in izredno blag človek.

Poslavljamo se od njega z besedami, ki mu jih je v imenu nas vseh govoril predsednik »Združenja« g. Drenovec:

»Dragi kolega Železnik!

Poslavljamo se od Tebe kot dobrega tovariša, iskrenega prijatelja, vzornega in požrtvovalnega odbornika našega »Združenja« in nadarjenega, vestnega igralca, Poleg nas, tvojih stanovskih tovarišev in Tvoje užaloščene sestre in sorodnikov, žalujejo ob Tvojem preranem grobu vsi ljubitelji našega gledališča. Zapustil si nas in se preselil na iztočnico Smrti v večnonemi ansambl Borštnika, Verovška, Ločnika, Puglja, Smrkolja in drugih. V njihovi družbi boš praznoval svojo 25letnico, ki si si jo tako želel letos med nami praznovati. Spal boš svoj večni sen poleg svoje mamice, ki si jo vse življenje kakor otrok vdano ljubil. Boljši družbi kot je ta, Te nismo mogli izročiti. Hvala Ti za Tvojo tovariško iskrenost, hvala za Tvoje umetniško in organizatorsko delo, hvala za Tvojo vedrost in Tvoj zdravi humor. Prezgodaj si odšel od nas, dragi tovariš Rado, zelo, zelo Te bomo pogrešali v družbi in še bolj na odru.

On, ki nam odmerja ure in dneve naše, naj Ti da večni mir in sladek sen v naši zemlji.

Dragi tovariš in prijatelj Rado Železnik — z Bogom ...«

Peter Malec:

Cezar von Arx: „Izdaja pri Novari“

... »Izdaja iz ljubezni do domačije in grude.«

Cezar von Arx je eden tistih redkih švicarskih dramatikov, ki si je začel bistriti duha o gledališki umetnosti prav pri osnovnih pojmihi. Izhaja iz neke prastare solothurnijske kmetijske hiše. Že kot dijaka ga je zanimala predvsem pestra dramatična zgodovina švicarskega naroda, a ob tem zanimanju je raslo hkrati tudi nezasišano veselje do gledališča. Kot 19letni študent je napisal svojo prvo narodno igro, katero je vprizoril s svojimi sošolci sprva v Baslu in kasneje še v Brnu. Doma, v Švici, so postali nanj pozorni! Strast do gledališča je postajala čimdalje večja! Po maturi se je predal vsega gledališču. Učil se je gledališke abecede kot inspicijent sprva v Baslu, a po enem letu ga srečamo že kot dramaturga in režiserja v Leipzigu v »Starem Teatru«, kjer si je v resnici nabral ogromnega znanja in dozorel v zrelega gledališkega človeka. Po treh letih praktičnega dela se je umaknil na svojo graščino ob nekem jezeru v Aarau, kjer živi in piše še danes. Dandanašnji je eden najmočnejših švicarskih dramatikov in njegova dela se igrajo doma od vseh avtorjev še največ in z največjim uspehom.

Njegovo prvo večje delo je kmečka komedija »Rdeča Švicarka«, s katero so gostovale razne švicarske diletantske trupe doma in v tujini. Delo, čeprav začetniško, je pokazalo vendarle že velikega in resnega gledališkega poznavalca. V prvi očitnejši vrh pa se je

pognal ta mladi poet s svojo slavnostno narodno igro »Švicarji«, ki mu je zanesla ime daleč preko rodni meja. S tem grandioznim delom, ki je želo v Švici tik pred svetovno vojno velike uspehe, je dokazal Arx, da tiči v njem tudi močan režiserski talent. Mimo slavnostnega nastrojenja te mogočne narodne igre je pokazal Arx koj zatem veliko dramatično silo v igri »Istorija generala Johanna Augusta Sutterja«, ki je čakal v starosti ves betežen pred »belo hišo« v Washingtonu desetletja zaman na svojo pravico in šel ob nji v propast, prav kakor pred njim Kleistov »Mihael Kohlhaas«. General Sutter, zgrajen ob fantastičnih, bogatih slikah, katerih tehnika spominja na Büchnerja, pri katerem se je tudi šolal, je nekaka tragedija življenja in pravice, ki vsebuje do mozga pretresujoče scene, in ki je našla domala po vseh večjih evropskih odrih glasen odmev. Ne samo globoko doživljanje, temveč tudi ogromno znanja je najti v tem delu. Drugi veliki uspeh je prinesel Arxu njegov »Operni bal 13«, dramatično na moč zanimivo obdelana špijunska afera o avstrijskem oberstu Redlu. Zatem se je povrnil Arx spet k narodni ljudski igri. Njegova kmečka ljubavna komedija »Ptič, žri ali crkni!« roma danes prav kakor pred desetimi leti brez konca in kraja po vseh švicarskih diletantskih odrih.

Hkrati s temi deli pa je rasla duhovna sila njegovih iger, čigar poslednja: »Izdaja pri Novari« pomenja ogromno silo in poznanje tehnike prav kakor pretresljivo oblikovanje človeških usod. — Zdravi, polnokrvni ljudje so tukaj nosilci močno razgibanega dramatičnega dejanja, ki ga požene pesnik v tretjem dejanju z napestostjo v najvišji vrh. Švicarska je sicer snov, okolje in ljudje v »Izdaji«, toda mnogo obetajoče sile tega obsedenega teaterskega človeka Cezarja von Arxa, katerega pesniška pot se je od »Švicarke« do »Izdaje« na moč poglobila in oplodila, so občečloveške in stoje nad vsako ozko domorodnostjo.

Zdaj končuje Arx troje dram, kjer povsod obravnava udar zapostavljenih ljudi proti »višjim glavam«, ki se branijo zadostiti pravici in dolžnostim teh malih ljudi.

Borba kmeta za njegovo kmetijo in zaplato zemlje je vodilna misel te drame. Erni Turman, reven kmet iz Urija, mora težko garati, da je v moči preživeti svojo mater, ženo in otroka. Na mah mu zagreni sicer mirno življenje njegov lastni brat Gilg, ki se potika in preživlja po svetu, kakor cela kopa njegovih rojakov kot žolnir v tujih vojskah. Gilg je že zdavnaj zapeljal naskrivoma bratovo ženo, pravo neugnano hudičevo žensko. Prisili brata, da mu mora neutegoma izplačati njegov kos dediščine. Kmetija tega ne do more! Zato mora Erni Turmann, če hoče ohraniti posestvo otroku, z doma med žolnirje. Da reši hišo in posestvo, postane v francoskem bojnem taboru pri Novari — izdajalec. Tega dejanja mu nihče ne odpusti! Kot Judež beži iz dežele v deželo na svojo domačijo. Tu ga zalezejo poglavarjevi biriči, potem ko ga je izdala njegova lastna žena — kajti na Turmannovo glavo je razpisanih 300 goldinarjev. Erni Turmann se žrtvuje in preda krvnikom, da tako reši kmetijo: »Vse za kmetijo in kmetijo za otroka!«

Na eni strani vidimo v tej tragediji neskončno Turmannovo ljubezen ter zvestobo do svoje zemlje, na drugi strani pa neizprosno borbo Gilga s svojim starejšim bratom za rodno zemljo.

V Gilgu je poosebljeno tragično brezdomnje drugega sina sleherne kmetiške hiše, ki je iztrgan iz nje, dokler je na domačiji še prvorojenec. Onstran dobrine in zla sili v Gilgu na dan prvotni nagon po grudi in prične riniti, gnan od neke nadzemske sile, brata s kmetije. V tem elementarnem nagonu po zemlji je iskati tudi vzroka, zakaj se je spečal Gilg, preden je bil odšel med žolnirje, z bratovo ženo in si jo osvojil. Bodoči dedič te kmetije je v resnici sin »izkoreninjenca«. S tem se je Majlandcev mezdnik kradoma vtihotapil in zakoreninil v zemljo, ki je ni bil v moči doseči po človeški postavi.

Tragedija je vsa prepletena z močnimi ljudmi, s strastjo, častjo — z ljubeznijo do grude — ljubezen, ki korenini globlje kot vse preostale sile človeškega srca, in sega še tja preko groba.

Za čudo, s kakšno težo in zagonom kleše in oblikuje ta mladi švicarski pesnik sceno za sceno v čimdalje hujši porast in kako ume odeti svoje like v ozračje njihovega sveta — to mu daje ime velikega dramatičnega poeta.

Naš letošnji repertoar

Ker je šel »Orlič« z »Migo« na »Gugalnico« brez »Hlapcev«, smo praznovali »Veliko noč« v bitki pri »Waterloo« in redki »Žalujoči ostali« so videli, kako veselo »Matiček se ženi«, saj so imeli na svatbi kar »Vihar v kozarcu«, pojedli so celo »Siromakovo jagnje« in takrat bi kmalu postal tudi »Postržek« samo — »Sluga dveh gospodov« in slehernemu je bilo že jasno, da so to pravcati »Blodni ognji« in ker sta tudi »Beneški trgovec« in »Bunbury« zašla med »Malomeščane«, je ravno »V času obiskanja« doživelo »Zlato tele« strahotno »Izdajo pri Novari«. — Fr. L.

Lastnik in izdajatelj: Uprava Narodnega gledališča v Ljubljani. Predstavnik: Oton Župančič. Urednik: Ciril Debevec. Za upravo: Karel Mahkota. Tiskarna Makso Hrovatin. Vsi v Ljubljani.

F. & I. GORIČAR

priporoča veliko izbiro raznega manufakturnega blaga iz tu- in inozemskih tovarn, perila za gospode in dame, razne modne potrebsčine, otroško konfekcijo vedno najmodernejše izdelano v lastnem salonu po najnižjih cenah

LJUBLJANA, Sv. Petra cesta 29

Zlato naše hrane
makaroni, spageti,
rezanci itd

Proizvod tvornice
Pekatele

Najmoderneje urejena
lekarna

Dr. G. PICCOLI

LJUBLJANA

nasproti „Nebotičnika“

Velika zaloga tuzemskih
in inozemskih specijalit

Oddajajo se zdravila
na recepte za vse
bolniške blagajne

Priporoča

malinovec

pristen, naraven, na malo
in veliko

Norveško riblje olje
sveže, najfinejše vedno
v zalogi

Naročila točno po povzetju

Š U M I

Čokolada, bonboni, fino pecivo, bonbonijere,
likerji, itd.

vedno sveže blago — tovarniška zaloga

Gradišče 7-9, poleg drame

DEŽNIKE - NOGAVICE

kupite

najugodnejše

v trgovinah tovarne

VIDMAR

LJUBLJANA: Pred Škofijo 19

Prešernova ul. 20

BEOGRAD: Kralja Milana 13

ZAGREB: Jurišičeva ul. 8

Lastni izdelki!

Ogromna izbira!

Tovarniške cene!

NAJLEPŠE OBRITI GOSPOD PRIDE IZ NAŠEGA SALONA!

BRIVSKI SALON

Pasaža palače Viktorija, Aleksandrova 4

MATIJA IVANUŠA

BRIVSKI MOJSTER

Odličen sprejem

Vsakemu kupcu novega
PHILIPS prejemnika je zagotov-
ljen odličen radio sprejem

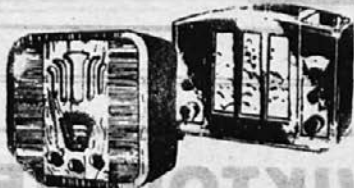
Vse nove PHILIPS prejemnike
imamo na skladišču

H. SUTTNER

LJUBLJANA

Aleksandrova cesta šte. 6

◆
Prodaja tudi na obroke

"SUPER-INDUCTANCE"

PHILIPS

NAJVEČJA RADIOINDUSTRIJA SVETA

**ALFONZ
BREZNIK**

**III
LJUBLJANA
ALEKSANDROVA 7**

III

Vsa glasbila in strune

TELEFON 2951

IV. SCHUMI

TRGOVINA S KURIVOM

LJUBLJANA

PISARNA IN SKLADIŠČE: DOLENJSKA CESTA

TELEFON 2951

VIKTOR MEDEN
VELEŽGANJARNA

**Tvornica likerjev, ruma, vinjaka,
vermuta in brezalkoholnih pijač**

LJUBLJANA, Celovška cesta št. 10

Telef. 2071. - Brzjavljavi: Meden, Ljubljana

KOLINSKA
CIKORIJA

je naš

pravi

d o m a č i
i z d e l e k

Priporoča so Vam

»SLAVIJA«

Jugoslovanska zavarovalna banka d. d. v Ljubljani

za zavarovanje

proti oškodovanju vsled požara, eksplozije, kraje, toče, nesreč itd.
na zgradbah, opremi, tvornicah, avtomobilih kot tudi na lastnem
telesu in življenju

Podružnice: Beograd, Sarajevo, Zagreb, Osijek, Novi Sad, Split

Glavni sedež: Ljubljana, Gosposka ulica 12

Telefon številki 2176 in 2276

Izdaja pi Novari

Drama v treh dejanjih. — Spis von Arx. Prevel Fran Albrecht.

Režiser: Peter Malec.

Erni Turmann, kmet v Uriju	Skrbinšek
Gilg, njegov brat	Jan
Turmannova mati	Marija Vera
Amei, Ernijsva žena	Mira Danilova
Jöstli, njen sin	x x x
Hansepp, hlapec	Plut
General Gian Giacomo Trivulzio	Kralj
Grof Anton Baissey, bailli (deželni svetnik) dijonski	Lipah
Poveljnik In der Gassen, okrajni var Urija	Levar
Pisar	Crnobori
Straža	Pianecki

Kraj in čas dejanja: I. dejanje: Turmannova kmetija v Uriju pozni jeseni 1499. II. dejanje: Francoski tabor pred Novaro, v začetku aprila 1500. III. dejanje: Turmannova kmetija v Uriju v pustni noči 1501.

Inscenacija: Ernest Franz.

Blagajna se odpre ob pol 20.

Parter: Sedeži I. vrste	Din 28—
„ II. - III. vrste	26 —
„ IV. - VI. „	24 —
„ VII. - IX. „	22 —
„ X. - XI. „	20 —
„ XII. - XIII. „	18 —

Lože v parterju	Din 100—
„ v I. red	100 —
„ balkonske	70—
Dodatni ložni sedenja	20 —
„ v I. red	20 —
„ balkonski	15—

Balkon: Sedeži I. vrste	Din 20—
„ II. „	16—
Galerija: „ I. „	14—
„ II. „	12—
„ III. „	10—
Galerijsko stojišče	2:50
Dijaško stojišče	5—

VSTOPNICE se dobivajo v predprodaji pri gledališki blagajni. V opernem gledališču od 10. do pol 1. in od 3. do 5. ure predpisana taksa za penzije. D

BIZJAK

**keksi
biskviti**

SO

n a j b o l j i !